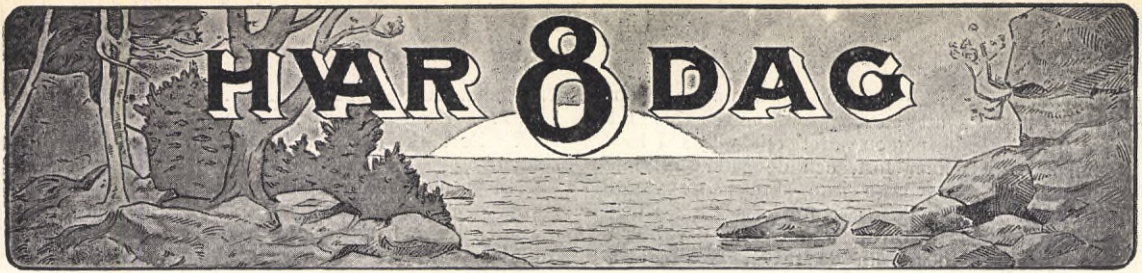

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

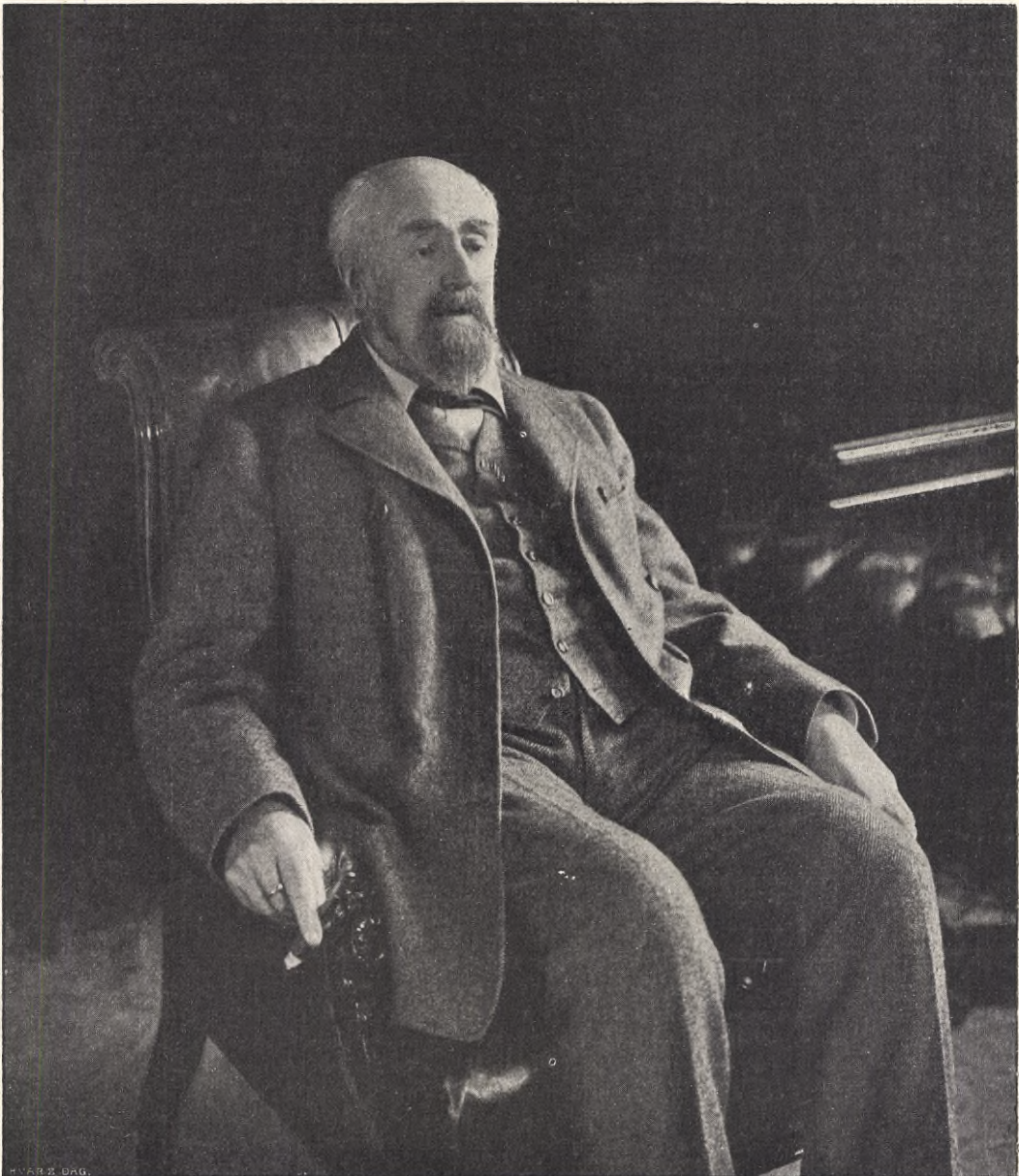
Den 9 Februari 1902

N:o 19

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Charles Dickens* (med 1 porträtt) *Ett celebriert jaktöf* (med 1 porträtt). *Sandhamn* (med 12 illustrationer). *Prins Gustaf Adolfs resen i Uppsala* (med 4 illustrationer). *Den neligas adnen Laska* (med 2 illustrationer). *Jean Kaboul och hans historia*. Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Erland Bratt. *Adelaide Ristori* (med 1 porträtt). *Coquelin Aimé som Tartuffe* (med 1 porträtt). *Ve kins porträttgalleri* (med 24 porträtt). *Invigningen af Ostermalms nya folkskolehus* (med 2 illustrationer). *Norska snöstider* (med 1 illustration).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

CHARLES DICKSON.

CHARLES DICKSON.

Fotografi speciellt taget för HVAR 8 DAG af Julius Grape, Sthlm.

Det är nog icke många Stockholmare, som hafva sig bekant, att en Dickson, en på sin tid mycket framstående person, året om vistas i hufvudstaden. Tiden lider fort, och de gamla bli lätt glömda, allra helst om de icke göra något väsen af sig. Den man, hvilkens sympatiska drag i dag återgifvas å HVAR 8 DAGS första sida, har äfven uppnått en ålder, högre än de flesta. Charles Dickson fyllde nämligen den 28 sistl. januari 88 år!

Han är naturligtvis född i Dicksönernas stad, Göteborg, och är son till den Robert Dickson, hvilken, född 1782 i Montrose i Skotland, 1802 bosatte sig som köpman i Göteborg och sedermera associerade sig med sin broder, James, hvilken var den, som grundade firman James Dickson & komp.

Den unge Charles genomgick först handelsinstitut i sin födelsestad, men började sedan studera, tog 1830 studentexamen i Uppsala och blef 1837 med. d. r. Han besökte sedan i flera år de förnämsta medicinska läroanstalter utrikes. 1840—45 var han bataljonsläkare vid Göta artilleriregemente, men tog sist nämnda år afsked. Som praktiserande läkare upphörde han redan 1858.

Charles Dickson har varit en i kommunalt afseende ovanligt intresserad man. Han satt sålunda 1848—64 som ledamot af Göteborgs fattigvårdsstyrelse, hvilkens ordförande han var 1851—62, var 1867—72 ordförande i folkskolestyrelsen och valdes vid den nya kommunallagens tillämpning 1863 till stadsfullmäktig.

Den kunskapsrike och flitige mannens krafter ha äfven tagits i anspråk för riksdagsarbete. Dickson var 1867—72 ledamot af Första kammaren som ömbud för Göteborgs och Bohus län och satt 1873—86 som representant för Göteborgs stad i An-

dra kammaren. 1886 valdes Dickson åter till ledamot af Första kammaren, denna gång för Göteborgs stad. Kort tid därefter bosatte han sig i hufvudstaden.

Dickson tillhörde först majoriteten i Första kammaren och sedermera, i egenskap af frihandl. a. e. minoriteten i kammaren samt blef då icke heller använd till utskottsarbete. I Andra kammaren slöt han sig till minoriteten, var en af den s. k. intelligensens ledare samt uppträdde med eftertryck mot landtmannapartiet. 1895, då hans mandat till Första kammaren utgick, undanbad han sig återval.

Charles Dickson har varit en af föregångsmännen beträffande den sociala rörelsen i Sverige. Han var 1856 medlem af en välgörenhetskongress i Brüssel och anordnade 1857 en dylik i Stockholm. 1862 deltog han, på regeringens uppdrag, i Londonkongressen »för de sociala vetenskapernas utveckling» och 1867 i Pariskongressen för förbättrande af arbetssklassens ställning. Han afgaf därvid på franska en berättelse — äfven utgifven på svenska samma år — om den arbetande klassens ställning i de nordiska länderna. Han förordnades samma år till ledamot af komitén för utarbetande af ny fattigvårdslag.

Dickson beklädde år 1859—68 posten som sekreterare i Göteborgs Vetenskaps- och Vitterhets-samhälle och har för dess handlingar skrivit flere uppsatser, bl. a. en som blef anledning till vissa förhållningar i Göteborgs hälsovård.

Som man hör, är det ett mer än vanligt verkamt och väl äfven fruktbringande lif, som ligger bakom den gamle. Må han nu glädjas åt allt, som i kommunalt och socialt afseende gjorts och göres i Sveriges land, alla dess inbyggare till godo!

ETT CELEBERT JAKTDOP.

Käjsar Wilhelm har som bekant i Amerika beställt en lustjakt, som nu i nästa månad skall löpa af stapeln och döpas. Det dopet blir ett af de märkligaste fartygsdop, som någonsin förekommit. Det kommer att öfvervaras af allt hvad Första staterna besitta af pänning- och ämbetsaristokrati och till satsamma öfversändes från Tyskland käjsarens broder prins Heinrich med en lysande svit militärer, däribland främst den tyske sjöministern, marinstatsskreteraren v. Tirpitz. Därjämte sändes käjsartartyget Hohenzollern öfver Atlanten för att närvara vid dophögtidigheterna. Prins Heinrich skall gifva en lyxmiddag för amerikanerna ombord å Hohenzollern, för hvilket ändamål en del af det preussiska kungähusets stora, dyrbara silfverservis från den förste Preussenskungens tid medsändts, och amerikanerna skola å sin sida bereda den preussiske prinsen ett triumftåg genom bländande lyx sådan han aldrig sett i sitt hemland. Därunder skola Amerikas mångmilliardörer gifva en bankett för prinsen och 900 redaktörer för landets största tidningar en jättefest. Det är Amerika!

Prins Heinrich blir emellertid icke ensam centralpunkt i dessa sagolika fästligheter. Han skall dela äran med den af presidenten Roosevelts döttrar som kommer att förrätta själva dopakten och hvars förtjusande bild här lämnas.

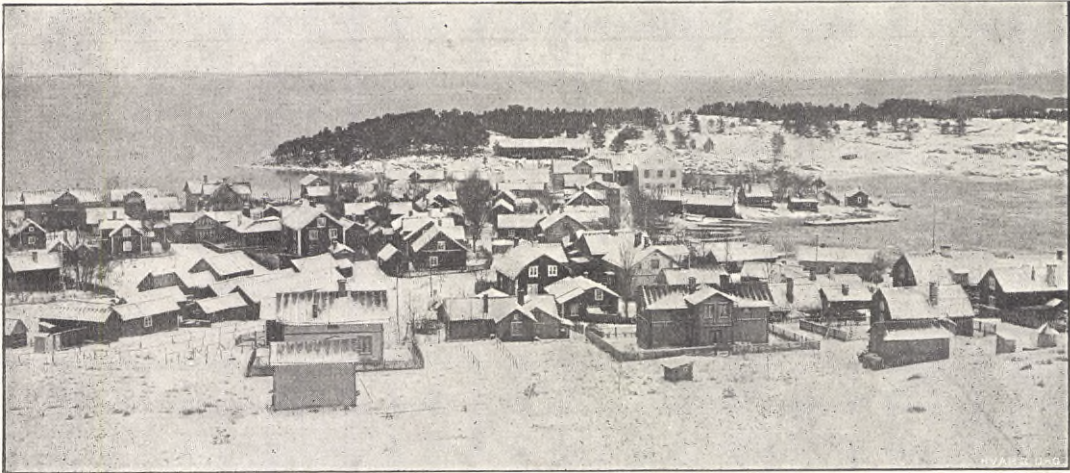
Efter fotografi.

MISS ROOSEVELT.

SANDHAMN.

Fotografier för HVAR 8 DAG af A. Lindahls fotografiäffär, Sthlm.

Ehuruväl alla uttalanden i det följande icke öfverensstämna med redaktionens åsikt om det berörda, återgifves den intressanta artikeln från den med ämnet intimt förtvogna, välkända pennan, i sin helhet. Fotografierna tagna i dessa dagar för HVAR 8 DAG af speciellt utsänd fotograf.

SANDHAMN: Vy från Utkikstornet

Bland de officiella inloppen, och andra få ej af den stora sjötarten användas, är det i Sandhamn det mest anlitade af dem, som från Östersjön leda till Stockholm.

Sedan långa tider tillbaka har Sandhamn varit station såväl för Lotspersonal som tullbevakning, och trafiken har här varit i jämn ökning i långt högre grad än genom de andra inloppen, Landsort och Hufvudskär söderifrån, Söderarm och Arholma norrifrån. Spår af gangna tiders anordningar för sjöfarten saknas ej heller. Ringar i bergsväggarna och stora i sanden nedgrädda linieskeppssankare tälja sina sagor om de tider, när uteslutande segelfartyg förmedlade våra utbyten med främmande länder och då man begagnade sig af dessa anordningar för att genom ett varp svänga fartygen vid tillsegelsgående eller för att

förtöja dem under en eller ett par dagars motvind eller tillochmed för att låta dem ligga kvar öfver vintern. Tiden var ej då värd, hvad den är nu, och ej heller fartygen, men frakterna voro däremot så mycket bättre och likaledes skepparnes sociala ställning.

Befälhafvaren på en Ostindiefarare var en man med högt anseende och förde äfven stat som en sådan. När han efter några års bortavaro, solbränd och vädebiten, groflemmad och härdad steg i land från sin ölogsmässigt rodda och bemannade båt, så märkte man strax, att en härskare van att befalla och att bifva åtlydd i hans person stod inför den gapande mängden.

Åran och poesin gingo öfver bord med rigg och segel. Som stora sotiga mekaniska verkstäder te sig nu havets lastdiagare. De ståtliga, kraftiga

UTKIKSTORNET.

LOTSSTATIONEN till vänster, till höger synes K. S. S. KLUBBHUS.

GRÖNSKÄRS FYR, ytterst i hafsbandet.

vikingagestalterna med de skimrande hvita kläderna och Panamahatten hafva krymt ihop till nervösa

satt sjöfolket, och hvilka nu dag och natt vid ångpannor, winchar och hissbackar föra en blod-

LOTSANGARE PASSERANDE UTANFÖR SANDHAMN.

affärsmän, som med klockan i hand och orolig blick vakta de sotiga hvita slafvarne, som er-

fattig existens för att spara tid, mera tid och förtjäna pengar, mera pengar åt redarne.

LOTSBÅT.

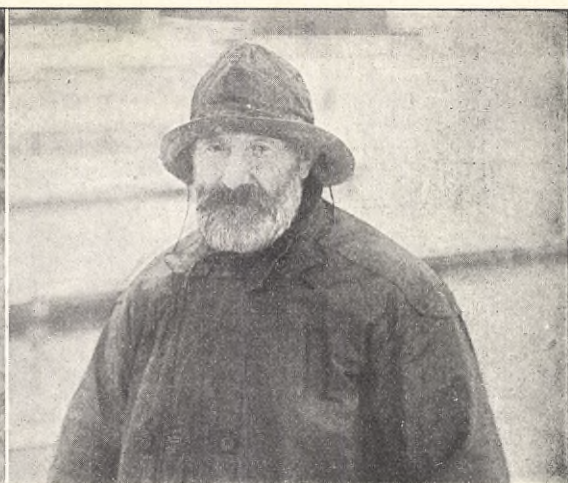
Öfversta bilden: Drifisen bereder lotsarne stora svårigheter vid mötandet af fartyg.

Mellersta bilden: Ett farligt läge,

Nedersta bilden: Säljakt på Grönskär.

TULLFÖRVALTARE EKBOHRN I SANDHAMN.

MÄSTERLOTS:EN SJÖBERG.

Mätte den tid ej vara allt för aflägsen när våra återkommande städa tillbaka på oss med ett medlidansamt leende bled-agadt af de orden: »Stackars förfärlig! Pengar och värdepapper, det var deras guldlopp, och för den offrade de lifslut och helsa, medmänskors välfärd och egen moral — allt!»

Ett offer på brålskans och fördärfvets altare har helt nyligen blifvit lemnadt i Sandhamns inlopp; ett offer af en stor ångare och ett tjugotal landsmän; en hemsk tilldragelse, som stört mängens julfrid och däribland säkerligen alla Sandhamns-lotsarnes. För i tiden skulle denna händelse troligen ej inträffat, man skulle, såsom bruket då var, med Grönskärs fyr i Nord inväntat lotsarnes ankomst — en tilldragelse, som man vil i detta tillfälle kunde beräkna skulle inträffa om en half eller en timme då man länge observerat och besvarat

lotsbåtens signaler. Men hvem har *nu* tid att vänta en timme på lots!? Nej, full fart framåt under alla omständigheter, till himn eller — undergång.

Låt oss emellertid ej dröja vid detta sorgliga ämne, som under flera veckor utgjort ett ständigt föremål för prässens pennor och allmänhetens tungor. Det är allt för väl känt, för att någon ny dager skulle kunna kastas der öfver. Den del af ångaren Polstjärnans rigg, som ännu finnes öfver vatnet, de båda grönskärs fyrmasternas toppar, utgöra den enda värden öfver dem, som därunder funnit sin graf — Låten dem hvila i ro!

Vi vända oss från döden till lifvet — lifvet i Sandhamn, ett fiskläg liknande, koloni på några hundra själar — man kan le nästan lika gärna säga själar, ty som sådana lefvad det stråfsamma släktet — det vill säga af hvad hafvet ger.

Aristokratien på platsen, liksom i allmänhet i

GATA I SANDHAMN.

våra skärgårdar, är kronolotsen. På Sandön, som den rätt stora ö kallas, hvar ilken utgör Sandhamnsvikens södra sida, ligger ett tjog af dessa tjänande bröder och ett halft tjog lotslärlingar. De flesta till öra gamla lotsslakter, hvilka under århundraden sammanvuxit med den tanken att de äro födda till lotsverkets stöd och att det vore en oerhållighet om verket sökte utomhus efter tjänare, när det i sina egna familjer äger en lifskraftig källa, hvors flöde lämnar tillgång till de afgå'ignes ersättanle.

Men fastän befattningarna så edes äro nästan ärftliga, må ingen tro att vara dagars lotsar i allt äro sina förfäder lika. Vi skulle vilja påstå, att i oförskräckt mod och sjöfluffpoffing äga de från sina föregångare nedärfda anlag, som i synnerhet hos sjölotsarne i yttersta hafsbandet litigt näras och utvecklas, och utan hvilka de icke skulle kunna rätt utföra sitt mycket tvörande yrke. Den omständighet att väder och vind ännu ej ändrat lotsarne att utgå till de lotsökandes bistånd i förening med de för visadt dölsförakt och rådighet vid flera tillfällen om tilldelade belöningar och medaljer bevisa riktigheten af ofvan anförda påstående.

Men rörande det andliga och moraliska lifvet äro förhållandena betydligt ändrade. Medan gamla tidens lotsar voro rätt och slätt hval namnet inebär, så är det numera ett vederaget bruk, att på sådana platser som Sandhamn och de därmed jämförliga, ingen befördras till kronolots, som ej tagit åtminstone styrmansexamen och talar engelska. Flera hafva ålagt fullständig sjökaptensexamen och reda sig med både engelska och tyska språken. Och hvad själva lefnadsstättet vidkommer är även detta väsentligt ändradt.

Den stora benägenheten att motverka blåst och yttre kyla med invärtes medel har aldeles försvunnit. Såväl de stränga straffen som i tsamens egen högre andliga nivå hafva räckt hvarandra handen till bekämpande af den för lotsen farligaste af alla laster — drycken — korn. Och sedan denna skuggsida i skärgårdslifvet drifvits på flykten mest af ett högre moraliskt luf, så har lotsens lif med sitt rätt ansträngande kroppsarbete under nästan oafbruten vistelse i båt på sjön, blifvit idealet för en själs- och kroppssärkan le sysselsättning. Också tvifla vi på att man träffar några friska och mera tilltalande typer bland folket inom vårt land än de kraftiga, rödkinda le och härdade män, som först möta det i rån hafvet ankommande fartyget. Att deras för faror och vesjölif mindre utatta bröder i skärgårdarne och i synnerhet städerna, ej i allt lika dem, är helt naturligt.

Lotsarne i Sandhamn äro nästan alla själfva husägare. De mycket goda inkomsterna — en full lotslott uppgår där till emellan 4 000 och 5 000 kr. — tillåta dem denna lyx jämte mängden annan. Det ekonomiska oberoendet gör naturligtvis ätven, att de med ättre sinne kasta sig i faran. Skulle något inträffa, så hafva ju hustru och barn tak öfver hufvudet och lifet till och olycksfällsör äkringen, vanligen 2 000 kronor, faller ju desutom ut.

Vill man taga en öfverblick af hela samhallet, bör man stiga upp i lotsarnes utkiksställning uppförd å ett berg inne å ön, sydvest om hamnen. Härifrån har man dessutom en obegränsad utsikt öfver Östersjön med fri horisont från nordost till sydvest. Det lönar mödan att gå upp och studera sceneriet. Liksom ostron på en bark ligga de små trähuven hopvitrade i närheten af det tranga Sandhamssundet, hvarigenom förr all trafik gick.

De enda monumentala byggnader, om man så på grund af omgifningens blygsamhet kan benämna dem, äro fyrhuset med sitt torn och tulhuset. I det senare har en gång Schistedt bott och diktat. Hans efterträdare för tillfället är i förbigående sagdt en af landets förnämsta oologer.

Vi sade, att trafiken förr i tiden passerade genom Sandhamssundet. Sedan dock fartygen börjat antaga allt större dimensioner och samtliga af de moderna lastdragarne ej ens finga rum i det förr använda pallet, har man börjat gå söder om Sandön, där även för detta ändamål de båda småfyrarne å Ådkobben och Skötkobben för ett tiotal år sedan uppförts.

För att i rätt tid kunna betjäna alla både utifrån och inifrån kommande fartyg, äro lotsarne på vakt på flere ställen. Under större delen af året ligga dag och natt en däckad lotskuttermed 4 å 5 man ombord utanför de yttersta grunden. Ett bättre sanatorium för dem som lida af sjösjuka, kan ej tänkas. Vidare finnas andra lotsar vid Korsö fyr torn utanför Sandhamn, där förr i tiden en fyr låg på brun; ännu andra på två ställen i Sandhamn och slutligen stundom å Sandns vestra udde för att möta inifrån kommande fartyg.

Att fyror finnas, utom de båda nämnda, en stark fyr vid Sandhammsundet, i detta sud en fyrby utanför Sandhamnsviken en mindre ledfyr samt slutligen ute i hafsbandet Grönskärs stora fyr. Lägga här till Almagrundets fyrskipp omkring 10 nautiska mil ute i sjön vid det yttersta grundet, så kan man ej klaga på upplysning för de sjöfarande.

Men Sandhamn fylles äfven andra ändamål än de nämnda för allvaret och sjöfarten afsedda; det är en alltmer omtyckt valfartsort för de Stockholmare, som i det klara saltvattnet liksom törst i Bethesda vilja rena sig från vinterens synder och dess sviter. Flera villor hafva blifvit byggda därute och ständigt växa nya upp; men dessa ligga skilda från byn och åt hafsvidan. Världens största segelsällskap, det kungliga svenska, har jämväl sitt sommarhem här. En palatslik byggnad, där sällskapets medlemmar kunna lekamtligt förfriska sig med mat, dryck och sömn samt andligt med en massa tönningar med pianomusik m. m.; uppfördes för några år sedan. Den för änar hamnen en pitt resk prägel ytterligare förhöjd genom den mängd lustyachter, som vanligen ligga förankrade här, eller likt stora mäsar sväfa ut och in.

På sommaren råder därför ett helt annat lif härute. Da är det skämt och musik i den ljumma lften; ljuskladda damer och raska ungerskvänner uppträda i juf harmoni på dansbanan; salut och flaggor, kungabesk och folksång, kulört kläring och kappslingeskadran från eget och främmande land — allt förenar sig att förläna patsen en nöjets och njutningens prägel.

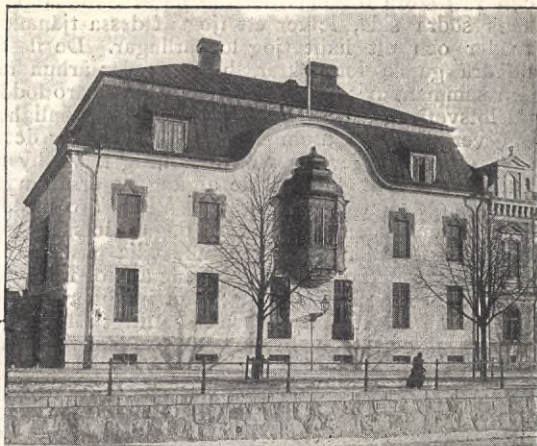
Mängden, som vistats här denna tid på året, känner därtör ej Sandhamn och har icke en föreställning om dess utseende, när flyttfoglarna uppsökt andra vistelseorter, när villorna äro öde och i födingarne söka sig ett skydd mot storm och köld när snön, som stora hvita fårkockar på en äng, flyger från parallellt medvattenytan, när sjön bryter på sex famnars djup, när mörker efterträtt som marsol, och lotsarnes hustrur i hemska natter under vaka uppsända böner för männens lif.

E. A. S.—th.

PRINS GUSTAF ADOLFS RESIDENS I UPPSALA.

Efter fotografier speciellt för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

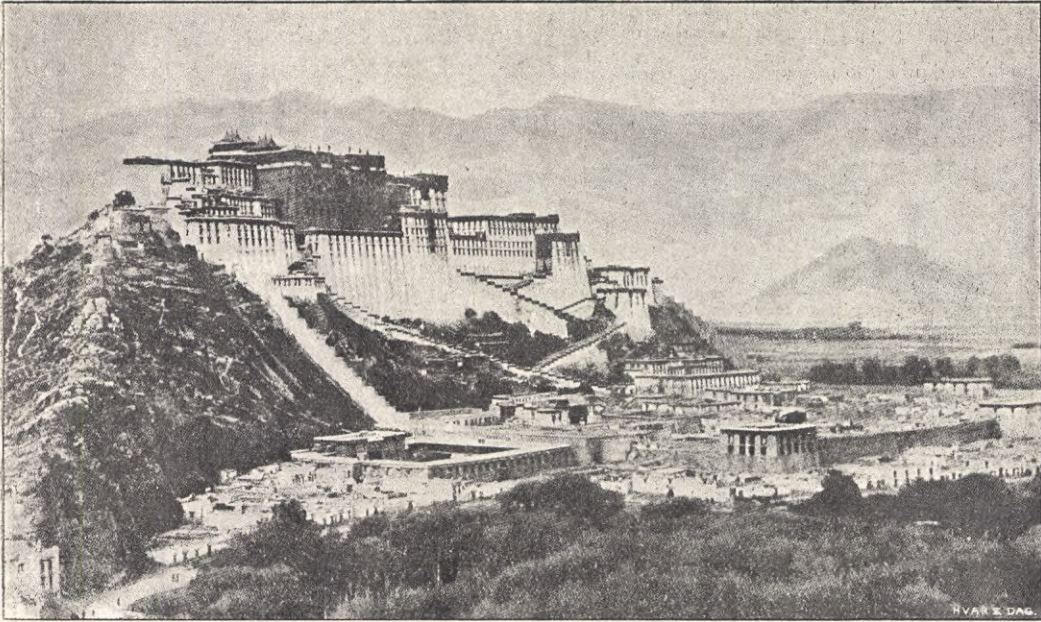
Ehuruväl prins Gustaf Adolfs våning i Uppsala ännu icke är fullständigt inredd, har HVAR 8 DAG velat redan nu lämna sina läsare en idé om hur densamma kommer att te sig. Måhända återgifva vi några biller af residenset vid något senare tillfälle.

1. DET HUS VID ÖSTRA ÅGATAN I HVLKET PRINS GUSTAF ADOLFS BOSTAD ÄR INREDD.
2. STUDIEKAMMAREN.
3. MATSALEN.
4. SALONGEN.

DEN HELIGA STADEN LASSA

DIT D:R SVEN HEDIN FÖRKLÄDD SÖKTE FRAMTRÄNGA.

VY AF DEN HELIGA STADEN I LASSA: Dalai Lamas palats.

Efter reproduction af ett af de enda tvænnede fotografier som findes af staden, tillæbrikt Svenska Sællskapet for Anthropologi og Geografi.

Det var med stor och allmån glådje man af det telegram, som för någon tid sedan anlände till h. m:t konungen, erfor, att d:r Sven Hedin, vår djärfve och ryktbare forskningsresande, efter en mer än vanligt mölosam och äfventyrlig färd genom Tibet, nu befann sig i säkerhet på indiskt område.

Under denna sin färd gjorde d:r Hedin ett försök att förklädd framtränga till Lassa, Tibets hufvudstad och den budhistiska världens medelpunkt. Han lät sin stora karavan upprätta ett ståndläger på 14 dagsresors afstånd från Lassa, samt bröt upp den 27 ju'i, förklädd till burjat och endast åtföljd af en burjatisk kosack samt den mongoliske Laman.

Om denna äfventyrliga färd berättar d:r Hedin själf i sitt i dagarne till konungen anlända bref följande:

Redan andra natten öfverfölls vi af ett röfvarband och förlorade de två bästa hästarna. Efter den betan hölls sträng nattvakt — vi hade 3 timmar hvar under natten, tunga, långa timmar, för den som icke är van att vakta hästar och mulor i koluörker och störtande rån — rånstiden var nämligen inne, och det hållrägnade natt och dag utan afbrott och värre ju längre söderut vi kommo. Terrängen blef härigenom vidrig, ofta voro vi nära att drunkna i dy. Så nådde vi bebodda trakter, där nomadernas svarta tält ligga i dalmynningarna och där betet på grund af mindre abs. höjd är godt, och här frågade vi oss fram till en väg till Lassa. (Lama talar tibetsanska flytande och har varit i Lassa.)

Efter 9 långa dagsmarscher hädjade vi plötsligt en kväll af tre höfdingar, som kommo till vårt tält och kategoriskt förklarade, att vi voro deras fångar och hade att stanna här — ett försök till flykt skulle kosta oss lifvet. Till en början skulle vi afvakta ankomsten af provinsens (Nakktju) «bombo» eller ståthållare, som blifvit underrättad. Nåväl, vi hade intet annat val än att vänta i detta evigt skvalpande rån, men till sist gick det ingen nöd på oss, allt hvad vi behöfde i

proviant ställdes till vårt förfogande, och från Lassa (fem små dagsresor) hade ingått befallning, att någon betalning icke fick tagas och att vi skulle behandlas med största hänsyn.

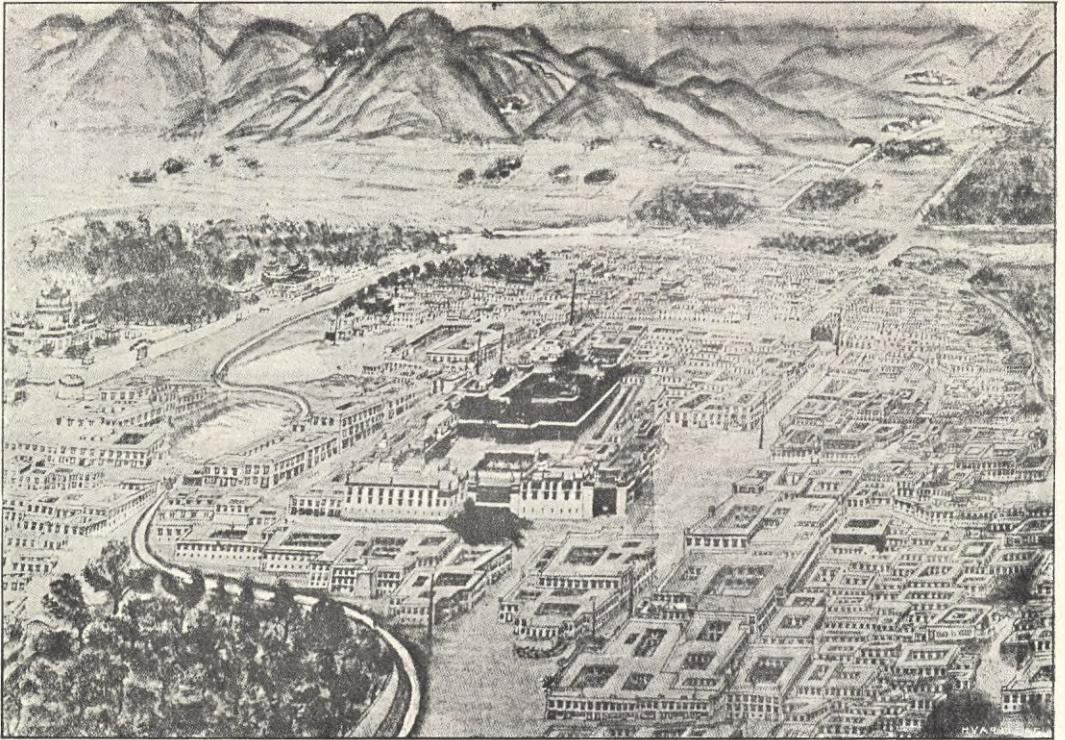
Tretiosju fångvaktare, beväpnade till tanderna, höllo reda på oss natt och dag, om nätterna lyte deras rökiga eldar på oss kring vårt tält genom rånstusket. Icke utan oro såg vi redan andra dagen, huru 53 beridna soldater med långa svarta bössor samlades från alla håll och sedan i en flock redo att det håll, hvarifrån vi anlådt. Jag fruktade, att det gällde ett öfverfall på ståndlägret — hade de velat döda oss tre pilgrimer, hade det ej behöfts så mycket folk, tyckte vi.

Efter fem dagars väntan kom Kambabombo af Nakktju och bjöd oss genom sin mongoliske tolk på gastabud till sitt tält, men jag lät svara honom, att jag ville honom ingen ing, och om han önskade träffa mig, tog jag emot när som helst. Följden var, att han en stund senare kom, åtföljd af en lysande stab af 67 officerare och soldater. Alla voro iförda högtidskläder, h n själf bar en dräkt af gult siden, röd hufvudbonad, gröna sammetsstöflar och red en grå mulåsa. Han sade mig helt enkelt, att jag var engelsman och måste vända om — han hade befallning från Lassa att se till, att jag ej ryckte en tum närmre denna stad. Att en stor karavan varit i antågande norrifrån, det hade man för längesedan hört af jakägare, som sett oss — detta förklarar den ytterliga skärpa, hvarmed Nakktju norra gräns bevakades.

Hästar, får, proviant skänkte han oss, och med en eskort af 3 officerare och 20 man kavalleri antog vi återtag, rätt glada öfver att med lifvet hafva kommit ifrån äfventyret.

Lassa — »Guds hand» blef Tibets hufvudstad i 7:de åri undradet samt blef genom mongolernas omvändelse till lamaismen (omkr 1577) den heliga vallfartsort för en stor del af det inre Asien, som det nu är. Först omkring midten af 17:de århundradet blef det Dalai Lamas residens.

Staden har en nästan cirkelrund form och var förr omgifven af murar, men dessa förstördes under den kinesiska ockupationen 1722. Befolkningen, som, inberäknadt det stora antalet munkar och studerande i de närbelägna klostren, anses uppgå till 80,000, omfattar jamte tibetaner ett stort antal kineser och kasjmirer samt folk från Bertan, Nepal

FOGELPERSPEKTIV AF DEN HELIGA STADEN LASSA: I midten tæmplet
Efter reprod. ikt'n af teckning, sannolikt utförd af en inföding, möj.igen med hjälp af fotografi.

och Ladak. De rikaste köpmännen äro muhamedaner med egen maské och eget andligt och civilt öfverhufvud.

Staden är icke alenast medelpunkten för ett antal stora klosterinrättningar, som samla studerande och aspiranter till andliga beställningar från alla delar af Tibet och Mongoliet, utan äfven, som nämnts, en stor vallfart-ort, så, att den vimlar af främlingar från alla delar af Högasien, hvilka komma för att tillbedja den levande Budlha, söka rening från sina synder och löfte om en lycklig förflyttning af själen samt föra med sig hem heliga relik, vglä rosenkransar m. m. I midten af staden ligga omkring en öppen saluplats gyalbas, den s. k. konungens i Tibet residens samt det stora templet och klostret Labrang-lamahuset —, hvilket icke endast är Tibets stora metropolitkloster, helgedom och kyrkliga centrum, utan äfven den civila förvaltningens säte. Något mer än 1 km norr om staden ligger på ett berg Dalai-Lamas

ryktbara residens Potala, en hel grupp af tempelpalats och klosterbyggnader.

I Europas litteratur omnämnes Lassa första gången af munken Odorico från Pordenone (omkring 1330), som gjorde en resa från Indien, till Kina. 1661 besöktes Lassa för första gången af européer, nämligen af jesuiterna d'Orville och Grueber, som stannade där en månad. Under förra hälften af 1700-talet ditkommo tvänne missioner af kapucinermunkar, som medförde skänker från påfven till Dalai-Lama, och hvilka tyckas blifvit utdrifna 1754. Kvarlevorna af deras bibliotek återskänktes 1847 till Pius IX. Bländresande, som under 19 århundradet besökt Lassa må äfven nämnas de franska lazaristprästerna Huc och Gabet samt puaditen Nain Singh, som därom lemnat en intressant skildring. Nu för tiden tycks det vara svårt nog för en europé att komma fram till den heliga staden...

JEAN RABOUL OCH HANS HISTORIA.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Erlana Bratt.

(Forts. från föreg. nummer)

De tycktes mäta hvarandra pröfvande, liksom i afvaktan, att endera skulle inleda förhandlingarne. De gjorde intryck af två mäktiga krafter, i begrepp att sammandrabba, och jag erfor den åskådarens spänning, som man känner då egendomliga och hemska scener understundom upprullas för dess ögon.

Nästan andlös bidade jag händelsernas vidare utveckling.

De läto ej heller vänta på sig, ty plötsligt förändrade hinduen — jag erfor sedermera, att han hörde till denna ras — sin orörlighet, och jag såg honom långsamt trefva med handen under manteln, och strax därpå såg jag en underligt formad liten tingest, hvilken han utan att yttra något räckte fram åt doktorn. Jag var ej i stånd att uppfatta, hvori detta föremål bestod, men säkert var det någon sak, som för doktorn var af utomordentlig betydelse, ty han ryckte häftigt till. Härvid spelade ett afskyvärdt grin kring främlingens läppar, men leendet dog bort, när doktor Raboul efter ett ögonblicks tvekan reste sig upp och med en oförliknelig snabbhet grep tingesten samt omedelbart därpå lät den försvinna i kaminens glödande kokshög.

Jag gaf härvid noga akt på hinduens görande, och jag skall aldrig glömma, hur hans minspel skiftade från en bottenlös förvåning till uttryck af det mest oförsonliga hat. Med hufvudet framåtböjdt och händerna tryckta mot bröstet stirrade han in i elden, hvarifrån nu gulaktiga, rykande lågor slogo fram. Sedan han öfvertygat sig om det orimliga och det häpnadsväckande i att den sak han medfört förstördes, vände han sig mot den andre, och med armarne lyftade mot himlen, de seniga fingrarne krökta likt rofdjursklor, utslungade han ord, som jag visserligen ej begrep, men hvilkas betydelse jag väl kunde fatta, när jag skådade in i hans drag eller lyssnade till klangen af hans lidelsefulla, vibrerande stämma.

Hans ögon glänste och skimrade, som om de velat återge, hvad ej orden medhunno, det ryckte i hans anletsdrag, som om hela hans väsen tagit del i hvad han sade, och öfver läpparne flödade ett tal, som ömsom brusade upp i hela styrkan af vilda förbannelser och ömsom smalt bort i ord, som framhvästes mellan korta, svårhämtade andedrag.

Doktor Raboul stod orörlig, men han följde hvarje rörelse hos den andre, och jag är öfvertygad om, att den hand, han höll innanför rocken, var beväpnad och att han var fullt beredd, därest hinduen vid något utbrott af sitt raseri hotat hans person — en förmodan som var väl berättigad, beträffande den rasande mannen framför honom. Liksom utmattad af sin egen häftighet, och ur stånd att finna nya ord afbröt sig indiern.

Med manteln draperad öfver skuldran började han vandra af och an, utan att ens bevärdiga doktorn med en blick, något som tvärtom kom mig till del, ty vid ett tillfälle var han mig så nära, att jag instinktmässigt drog mig djupare in i vrån, och mellan skärmens springor såg jag hans hemska ögon, — ännu förfärligare sedan blodkärten sprungit fram och omsunnit den annars gulaktiga näthinna med en väfnad af fina röda linier, — riktiga sig mot den punkt, där jag stod.

Hade han sett mig?

Den frågan isade blodet i mina ådror, och hur kort den stund, hvarunder han syntes betrakta mig, i verkligheten än må ha varit, tycktes den mig dock af en förfärande längd.

Han vände sig emellertid ifrån mig och återtog sin promenad. Sedan han passerat doktor Raboul några gånger, stannade han ansikte mot ansikte med honom och med en röst, som nu var frigjord från hvarje spår af rörelse, yttrade han några ord. Doktorn svarade honom i likaledes lugn ton, och under några minuter fördes samtalet helt stillsamt.

Så småningom började dock en viss häftighet att ånyo förmärkas, och jag begrep, att främlingen framställt en fråga, och att doktorn besvarade den på ett sätt, som var egnadt att för andra gången tända den andres raseri.

Jag hörde honom hotande och långsamt upprepa samma fråga, och när doktor Raboul med ett slag i bordet bekräftade sitt förut gifna svar, blixtrade snabbare än tanken en dolk i hinduens hand och i nästa ögonblick var den begrafven i doktors bröst. Med ett tungt stönande föll han till golvet, och som en panter, färdig att hugga sina mordlystna tänder i det blödande öfrets strupe, störtade sig indiern öfver honom.

Kanske skall någon tycka, att jag bort rusa fram eller åtminstone göra allarm. Jag vet ej, hvad som varit min plikt härvidlag, men jag vet, att hvarje tanke i min hjärna var död, och att jag blott såg denne fule djäfvul ligga lutad öfver doktorn tills intet lifstecken mer gjorde sig gällande. Då drog han dolken ur såret, reste sig upp och efter att ha kastat en triumferande, hatfull blick på den fallne, började han snabbt och ljudlöst ett envist sökande i rummet.

Lådorna i skrifbordet genomgingos, instrument-skåpet öppnades och hvarje liten ask granskades. Men i samma mån, som han såg sina förväntningar svikna, uttryckte hans ansikte en stigande ilska, och när han ändtligen vände sig mot det skåp, hvarur jag sett doktorn framtaga det lilla skrinet, var han i mina ögon alltför skräckinjagande, för att jag genom den minsta rörelse skulle något röja min närvaro.

Då han fann skåpet stängdt, gick ett doft mummel öfver hans läppar, och han sände ett hastigt ögonkast mot doktorn. Efter ett kort betänkanke satte han spetsen af sin dolk på det ställe i närheten af låset, där dörrarne gingo samman, men trots energiska bemödanden kunde han ej öppna låset. Med raseri angrep han då själfva träet, och det lyckades honom verkligen att så spoliera detsamma, att han med tillhjälp af kniven nådde den inre låsmekanismen, hvarefter knäppningen af en stålfjäder antydde, att hindret var brutet.

Med triumferande ögon slog han upp dörrarne på vid gafvel, och med darrande händer grep han samma lilla rosenfärgade skrin, som alltid, sedan jag första gången sett det, ingifvit mig en sällsam beklämning.

Han höll upp det mot ljuset, och en suck badade sig fram ur hans bröst.

Jag kom händelsevis att betrakta doktor Raboul, och jag vill våga mitt hufvud på, att hans ögonlock rörde sig, och att han då och då sände forskande blickar efter hinduen, men att han, för hvar gång, som denne kom i hans närhet, åter

låg där fullkomligt liflös. Och nu, då främlingen stod där med skrinet i sin hand, beredd att öppna det, då var det, som om ett löje lägrat sig kring den sårades läppar, och som om han blott väntat sakernas vidare utveckling.

Den infallande solen träffade indierns ansikte, och det var en egendomlig kontrast mellan detta mörkhyade, grymma hufvud, och solstrålarnes ljusa, vänliga lek inne i rummet. Han hade öppnat munnen och tungan stack fram mellan de glänsande tänderna.

Hela hans person uttryckte triumf, en elak, hatfull sådan. Han smekte den lilla lådan med blickarne, och med vidöppen mun förde han den närmare intill sig, vred ett slag på nyckeln, höjde på locket, och — ett skri, det hemskaste, som någon strupe framprässat, gick öfver hans läppar. Med vilda, famlande rörelser, störtade han till golfvet, medan ormen, som huggit sig fast vid hans tunga, ringlade och vred sig utanför hans mun.

Jag sprang fram från mitt gömställe.

De scener, jag såg, blefvo mig för gräsliga, och det blef mig omöjligt att längre uthärda. Jag frågade mig själf, om jag drömde eller var vaken, eller om jag för andra gången kommit under doktors hypnotiska inflytande?

Jag hade ej öga för annat än den omätliga fasan i indierns ansikte, och om ormen än slingrat sig kring min egen hals, skulle jag ej haft svårare att andas. Jag hade velat bispringa den olycklige; han var ju dock en människa, som kräfde hjälp. Men om och alla jordens skatter bjudits mig, så kunde jag ej. Jag ryste tillbaka vid blotta tanken att röra vid det kalla, ringlande djuret, jag bäfvade för att än en gång se dess giltiga gulgröna ögon, och jag led, led oerhördt, när jag såg den angripnes vanställda drag, såg, hur svetten rann utför pannan, och hur bröstet häfde sig under hans spasmodiska andedrag.

Jag såg bort till mot doktor Raboul.

Han hade rest sig upp på armbågen, och blodet rann ymnigt ned från hans vänstra sida. Han vinkade mig till sig, och med svag röst bad han om ett glas vatten och utpekade en flaska, som stod längst fram i instrumentskåpet. Jag räckte honom, hvad han begärde, och i hast tillredde han sig en dryck, som han genast förtärde.

Han försjönk så i ett ögonblicks dvala, men slog snart upp ögonen och lät höra en underlig, lockande hvissling. Ormen släppte genast sitt tag och ringlade i väg fram till doktorn, hvilken lät honom klättra upp för armen och stanna på axeln, på samma sätt som sist.

»Gif mig skrinet, monsieur Marmont», sade han, och jag räckte honom det.

Hans första åtgärd var att öfvertyga sig om, att dess innehåll var orördt, och ett leende af tillfredsställelse upplyste hans drag, när han framtog den stora rubinfärgade stenen.

Han betraktade den länge, men lät blicken allsamt oftast glida bort mot indiern, hvilken med samma uttryck af fasa låg utsträckt vid hans fötter. Slutligen lade han rubinen tillbaka och fick ormen att svepa sig kring densamma, i sin vanliga ställning. Därpå stängde han locket och lyckades med ötrolig möda, som säkert kostade honom fruktansvärda smärtor, få in skrinet i en skrifbordslåda, hvilken han noga låste. Detta tycktes ha tagit

hans krafter alltför starkt i anspråk, ty han sjönk med ett rosslande ned i hvilostolen, och en dödlig blekhet betäckte hans ansikte.

Jag var tvehågsen, om jag borde ringa på betjänten. Å ena sidan fruktade jag, att doktorn skulle dö, och å den andra ansåg jag det vara bäst, att ej en fjärde invigdes i denna historia.

Jag afbröts i mina funderingar af doktor Raboul, som ånyo bad om vatten. Till detta lät han mig ytterligare sätta några droppar af innehållet i den flaska, han nyss begärt.

En bättring inträdde genast, och sedan han dragit några djupa andedrag, reste han sig upp och stödd på min arm tvättade och ansade han sitt sår, hvilket var vida ofarligare, än jag trott. Sedan han anlagt ett bandage, slog han sig ned i stolen, hvarefter han sade:

»Ni har blifvit en åskådare till detta attentat mot mitt lif, och bättre än genom annat sätt har ni lärt förstå, att jag har oförsonliga fiender. Men», tillade han, och det kom något af den gamla kraften i hans ögon, »man öfverskattar sina egna krafter, och man underskattar mina. Skall jag kunna hålla ut i längden? Jag vet ej detta, men innan jag sagt mitt sista ord, skola de dock till fullo lära känna mig.»

Han gjorde ett uppehåll, hvarpå han riktade sina blickar på hinduen.

»Stackars gosse», utbrast han, »hur nära målet, trodde du dig ej vara, och hur långt har du ej ännu dit. Res upp honom, sätt en kudde bakom hans rygg», fortfor han vänd mot mig. Själf lämnade han sin plats och började undersöka den sårade.

»Förskräckelsen har hardt när dödat honom, ty bettet är eljest ofarligt, och ormen tillhör ej de giftiga arterna.»

Han tvättade dock såret noga och insprutade däromkring under huden en klar, grönaktig vätska. Därpå gjorde han några strykningar öfver pannan och tinningarne, och det var underligt att se, hur indierns förstörda drag utjämnades, samtidigt med att en jämnare andhämtning bådade återgång till det normala. Han slog upp ögonen en gång, men slöt dem ånyo hastigt, när de mötte doktors, hvarpå han tycktes försjunka i en djup sömn, under det doktor Raboul allt fortfarande lät sina händer strykande, sakta glida öfver hans panna, tinningar och ögonbryn. Snart riktat han några ord till den sofvande, som tydligt, fast med ansträngning besvarade dem, och det utspann sig emellan dem ett samtal på detta underliga språk, af hvilket hvarje ord var mig främmande.

Jag förstod, att han försatt den andre i ett hypnotiskt stadium, ty hvarje stafvelse, som utgick från den sofvandes mun, var präglad af en fullständig viljelöshet, under det han själf med hela styrkan af sin öfverlägsenhet tycktes leda och befalla denna bundna ande.

Efter en stund tystnade han och begynte ånyo med strykningarne, hvarpå det ej dröjde länge, innan hinduen återkom till sans. Men ej ett ljud gick öfver hans läppar, undrande flögo hans blickar kring rummet, och när de stannade på doktor Raboul, reste han sig upp, strök sig några slag öfver pannan, hälsade, som vid sitt inträde, ödmjukt med armarna korslagda öfver bröstet och lämnade rummet.

(Forts.)

ADELAÏDE RISTORI.

DEN 80-ÅRIGA ITALIENSKA TRAGEDIENNEN.

Efter fotografi.

Den 29 dennes ingick den världsberömda tragediennens sitt 80:e år och den 31 firades denna tilldragelse i Italien, särskildt i Rom, med stora festligheter.

Adelaïde Ristori är en af de märkligaste konstnärssuppen barelser, som någonsin förkommit. Det k n med något skäl sägas om henne, att hon tillhört teatern från vaggan och ända fram till grafven, ty redan som svepebarn lär hon — hennes föräldrar tillhörde ett kringresande skådespelarsällskap — hafva uppträdt på scenen, och det är blott ett par år sedan hon för sista gången offentlig framträdde på teatern. Och under denna sin konstnärsbana har hon öfver hela den civiliserade världen blifvit firad så som ingen annan skådespelerska, icke ens Sarah Bernhardt undantagen.

Sin egentliga konstnärsbana började Ristori vid tolf års ålder, och redan då hon var blott fjorton år spelade hon Francescas roll i »Francesca da Rimini». Sitt grundläggande rykte förvärfvade hon i Italien i perioden mellan 1840—55. Därunder ingick hon ett förnämt äktenskap med markis de Grillo. En tid ämnade hon så lämna konstnärsbanan och uteslutande egna sig åt familjelifvet, tills hon slutligen intogs af tanken att visa sin konst utom Italien. Hon reste med ett utvaldt sällskap till Paris, och från den stunden stammar hennes världsrykte. Redan från första början eröfrade hon publiken, medan kritiken, som då höll lifvakt till den stora franska tragediennens Rachel, först så småningom föll till hennes fötter. Men då detta slutligen skedde, nådde entusiasmen knappast några gränser. Allt hvad Paris hade stort inom konstens och litteraturens värld, män sådana som Dumas, Lamartine, Janin etc., hängaf sig åt ett slags Ristoriafugderi. Från Paris fortsatte Ristori sitt segertåg ut i världen. Hon frade samma triumfer i England, i Holland, Tyskland, Turkiet, Ryssland, Nordamerika, Sydamerika, Australien o. s. v. tills hon fann tiden vara inne att slå sig till ro, sedan hon öfverskridit den gyllene punkt, där äfven den störste konstnär icke längre förmår hålla det mot nedgången flyende lifvet kvar.

Ristoris sista framträdde på scenen — sedan hon länge hållit sig borta därifrån — var i Turin 1898. Carignanoteatern var fylld af en elitpublik, som med stormande bifallsyttringar hälsade den sjuttiosexåriga, hvithåriga konstnärinnan vid hennes inträde. Därefter inträdde dödsstillhet medan Ristori reciterade den femte sängen ur Dantes »Inferno». Ännu i denna sena ålder voro Ristoris röst och föredrag mäktiga att binda åhörarna i ett slags förtrollning, som löstes först då den åldriga tragediennens slutat och bifallsjublet spontant bröt fram.

COQUELIN AINÉ.

MED ANLEDNING AF GÄSTSPELET I BERLIN.

Efter fotografi.

Ett formligt skyfall af blommor, buketter, kransar föll ned på scenen, där Ristori gång på gång måste visa sig.

Ristoris bästa roller voro huvudrollerna i »Francesca da Rimini», »Macbeth» och »Maria Stuart».

* * *

Coquelin har slutligen, äfven han, låtit förmå sig att uppträda i den preussiska hufvudstaden, som ända till för blott få år sedan var en terra incognita för de nu verkande franske teaterkonstnärerna. Tidigare uppfordrad att gifva gästspel i Berlin, vägrade den berömda fransmannen envist. Hans patriotism förbjöd honom att offentlig uppträda i preusserväldets centrum. Och kanske inbillade han sig också, att man därborta i Bismarcks-staden skulle gå illa åt honom, fransmannen, om han djärffdes uppträda med sitt franska språk på scenen.

Men sedan andra gått före honom, sedan Réjane och många andra franska konstnärer under de två senaste åren firat stora triumfer i den tyska rikshufvudstaden, sedan växelverkan mellan Berlins och Paris' litterära och konstnärliga kretsar blifvit allt lifvigare, sedan det visat sig, att Agnes Sorma med storartadt resultat kunde spela på tyska språket i Paris och Sudermanns dramer eröfrat de franska teatern, sedan dess har Coquelin så småningom ändrat åsikt. Och så tog han ändtligen ut steget öfver patriotiska fördomar, öfver hämdtankar.

Den äregirighet, som gifvetvis spelat sin stora roll hos Coquelin då han beslöt sig för att gastera i Berlin, borde hafva blifvit tillfredsställd i den tyska rikshufvudstaden. Ty det torde nog vara länge sedan Coquelin blef så firad som han blef här. Från ankomsten till afresan var gästspelet i Berlin ett enda triumftåg. Man smickrade honom, fjåsade för honom; kungliga teatern, hvarest han uppträdde, var bifallsfylld hvarje kväll och pressen öfverhöljde honom med oford.

GALLERI

F. E. GUSTAFSSON.

O. TH. LINDROTH

C. W. THELANDER.

C. E. BJÖRNSTRÖM

En sällsynt utmärkelse tillföll nyligen iselören *F. E. Gustafsson*, konstformarne *O. Th. Lindroth* och *C. W. Thelander* samt konstsmeden *C. E. Björnström*, samtliga anställda vid Otto Meyers konstgjuteri i Stockholm. Utmärkelsen bestod i Vasamedaljen, som bekant instiftad af kung Oscar II vid hans jubileum, och erhöil Gustafsson Vasamedaljen i guld 5:e storleken och de öfriga samma medalj i silfver 8:e storleken. Anledningen var närmast den skicklighet de lagt i dagen vid gjutandet af Stenbocksstatyn, den första ryttsstaty som blifvit gjuten i Sverige af svenskar. Gustaf Adolfsstatyn, som år 1792 gjorts likaledes i Sverige, förfärdigades nämligen af utlänningar.

J. A. BERG. †

J. M. LAGERVALL. †

F. GRIPENSVÄRD. †

E. J. ÅKERLUND †

I den höga åldern af 83 och ett halft år afled nyligen i sitt hem i Östra Karup ko tuktsp. osten. teol. doktor och fl. iuheld ktion, kyrkoherden *L. N. O. Johan August Berg*. Den vördade patriark. n. kraftig ända i det sista, var i sin församling högt skattad för sina älskvärda, solida egenskaper.

Med öfverlärares och föreståndaren för Göteborgs navigations-skola, kaptenen i k. flottans reserv *R. W. O. R. S. O. R. N. O. Julius Magnus Lagervall* bort gick en sällsynt utmärkt och iobel personlighet. L. s. m. var född 1837 har sedan 1872 innehaft sin senaste befattning.

Den 23 jan. afled i Stockholm f. d. majoren i L. f. reservens dragongens reserv *Fredrik Gripensvärd*, f. 1834. G. som erhöil sin första officersfulmäkt 1854 och 1885 utnämndes till major, var en kunnig militär samt en fin och nobel person. Han sörjes närmast af barn.

I Stockholm afled den 25 jan. artisten *Erik Johan Åkerlund*. Han var en synnerligen begåfvad och i kamratkretsar omtyckt och värderad man. Hans skisser till väggmålning för Nationalmuseum inköptes 1891 af museum. Gif med målarinnan *Pauline Neu Müller* efterlämnar han två barn.

E. G. CH. STUART. †

A. F. ASKLUND. †

A. H. KALLENBERG. †

C. E. OLSSON. †

Den 21 jan. afled i Stockholm marindirektören vid flottan *Karl Ernst Gerhard Christian Stuart*, f. 1847. Ingenjör i marinstaten. Blif han 1889 chef för i genöf. d. parlamentet i Stockholm, och året därpå t. i. direktör i mariningenörstaten. Han sörjes närmast af dotter och syskon.

Den 1 jan. afled i sitt hem f. d. kontraktsprosten, kyrkoherden i St. nqvista och Arila. *L. W. O. Anders Fredrik Asklund*, f. 1829. Den vördade och omtyckte gamle församlingens herden, s. m. var en kärnkari af den gamla goda stammen, sörjes i vida kretser.

I Stockholm afled den 24 jan. den bekante djur och landskapsmålaren, led. af Konstakademien *Anders Harsson Kallenberg*, f. 1834. Han var synner et skicklig som djurmålare och inlade ofta i sina alster, hvilka finnas representerade å våra flesta större museer, en viss humor och käckhet, som verkade tilltalande.

Den 20 jan. afled i hufvudstaden vinhandlaren *laes Emil Olsson* i en ålder af 61 år. Född i Borås. Öppnade O. för 30 år sen i hufvudstad sin vinstaff, hvilken han genom flit och omtanke uppdref till ett betydande omfång. Jämte de närmaste sörjes han af en stor vänskrets.

INVIGNINGEN AF ÖSTERMALMS NYA FOLKSKOLEHUS.

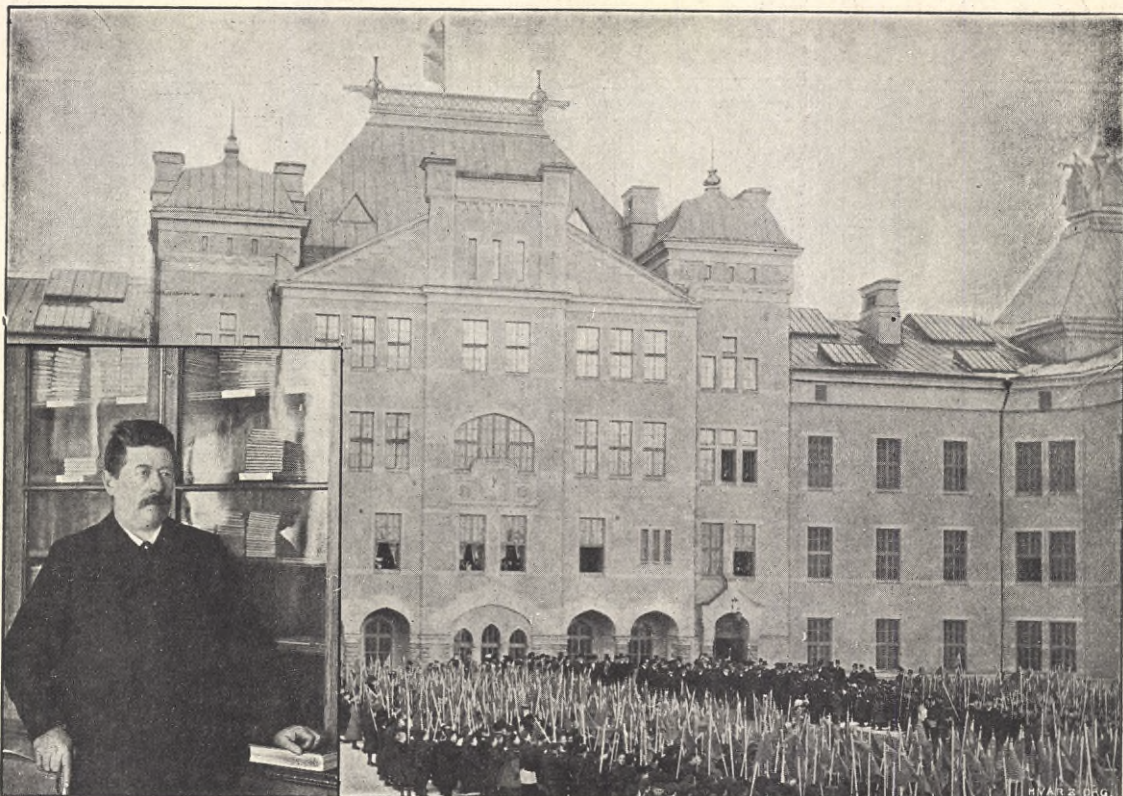

Foto. Julius Orupé, Foto-affär & atelier, Sthm.

Öfverlararen S. E. T. Selt-rlund.

ÖSTERMALMS NYA SKOLA: Folkskolebarnen hylla konungen vid invigningen den 29 januari.

Invigningen af nya folkskolehuset vid Vallhallavägen i Stockholm ägde rum den 29 jan. Å den ståtliga byggnaden svajade dagen till ära den blå-gula flaggan. Redan långt före den utsatta tiden började stora skaror åskådare samlas för att se de kungliga personerna, hvilka ock ovanigt talrikt hade infunnit sig. Högtidligheten inleddes med sång, hvarefter kyrkoherde Lagerström, sedan han hälsat de kungliga välkomna, redogjorde för skolhusbyggnadens tillkomst m. m. Sedan konungen i varma ordalag förklarad skolan öppnad sjöngs en sång ur finska psalmboken. Kyrkoherde Lagerström lyste därefter välsignelsen öfver de närvarande. Högtidigheten afslöts med en psalm.

Då de kongl. personerna aflägsnade sig för att taga lokälerna i betraktande sjöng en gos-kör »Du gamla, du friska», samt »Det er et yndigt land».

S. B.

NORSKA SNÖSTODER.

I Kristiania stå å Ekertorget uppställda de snöfigurer, som finnas härvid afoidade, och hvar med afsikten är att insamla pänningar till stadens fattiga. Den lilla sparbössan vid figurernas fot lär lifligt erfaras Kristianiabornas varma medkänsla för mindre lyckligt lottade bröder.

Foto. Skarpmoen, Kristiania

NORSKA SNÖSTODER.